

II.

Асѣнь.

Подиръ една година постъпихъ въ гимназията. Азъ бѣхъ далечъ отъ хубавитѣ вечеринки, които всѣкога ставахъ у дома, отъ хубавитѣ дѣдови истории, които той ми разказваше; а сега се намирамъ между хладнокръвни учители, които наказвахъ мързела ми съ задачи.

Тази година пакъ бѣхме ходили въ черкова на Коледа и вече се връщаме да спиме. На лѣглото си азъ намѣрихъ една малка кесийка. Въ нея имаше три златни монети: всѣки годишнитѣ монети отъ моя дѣдо. А, помислихъ си азъ, като обръцахъ монетитѣ изъ рѣцѣтъ си, азъ съмъ тѣй далеко па дѣдо Иванъ е вече умрѣлъ, а попското расо още не е овѣхтяло Дѣдо тази година ще даде подаръци на Мартинитѣ дѣца. Какво да сторѣ сега съ тия три златни монети? Какво ще купѣ? — Пушка имамъ, книги но азъ имамъ сега по вече отъ колкото искамъ! . . .

„Малка Фейо, промѣлвихъ най-сетнѣ, гдѣ сте коледна Фейо, и не искате ли да ме посвѣтвате? —

Азъ едвамъ изрекохъ това и отъ прѣдя си видѣхъ малката Фейя.

Тя, както минжлата година, ме хванъ за рѣка, минжаме прѣзъ салона и ме заведе въ читалнята на нашо училище, гдѣто азъ видѣхъ на масата прѣгърбенъ да пише, въ този сръдношенъ часъ, моя най добъръ приятель Асѣнь. Той бѣше младъ, но сега тѣй нажаленъ и умисленъ, щото человекъ би помислилъ, че той не е сжщия. Той бѣше на 14 години. Никога не играеше и никога не се засмиваше, но бѣше примѣренъ ученикъ и всички го обичахъ. Асѣнь бѣше синъ на единъ отъ бащинитѣ ми приятели. Той бѣше по голѣмъ, по-силенъ и по-уменъ отъ мене. Той знаеше, че бацитѣ ни бѣхъ приятели и той продължи това приятелство, като ми станъ защитникъ.